

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

BARNAVÄNNEN

N:o 6

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.

38 årg.

Den 6 febr.

Redaktion: ANNA GAUFFIN.

1921

Jesus förutsäger sitt lidande.

Mark. 10: 32—34.

Om du är en frisk gosse eller flicka, känner du säkerligen ej igen det dystra och tunga lidandet. Det har värkt någon gång i lemmarna, när du slog dig, eller du var sjuk på annat sätt. Men det gick snart över.

Men det finns andra barn, som aldrig haft en hälsodag. Deras kinder äro så bleka, och omkring den lilla barnamunnen ser man ett lidande drag. Ögonen äro ej så glada som dina. Dessa barn bära lidandets tunga kors på späda skuldror.

Det är synden, som har fört lidandet in i världen. Och därför får varje människobarn förr eller senare känna lidandets bittra smärta. Även om man får vara frisk, kan man få erfara sådant, som kommer en att gråta. Tänk bara på, när vi förlora våra kära! Och tänk så ont det gör i fars och mors hjärta, när barnet gör det som ont och elakt är!

Den som har ett riktigt ömt och kärleksfullt hjärta, känner det så svårt, när han ser synd och uselhet omkring sig. Och ingen har haft ett ömmare hjärta än vår käre Frälsare. Han grät mer än en gång, när han såg på människorna.

En dag är Jesus på vägen upp till Jerusalem. Han har vandrat den så mången gång och varit så glad. Hur väl han minnes den första gången! Då var han en hurtig tolvåring med brinnande längtan efter templets härlighet. Många år ha gått sedan dess. Under det sista året har han varje dag lidit av folkets

fiendskap. Och mången, som en tid varit hans vän, har lämnat honom. Det sved i hans hjärta.

Men ändå var han lugn. Han gick ju på Guds väg. Han såg så tydligt, att han skulle lida ännu svårare och så dö en svår död. Men trots allt vågade han gå upp till Jerusalem. Ingen tvingade honom dit. Han gick självmant. Han samlar de tolv omkring sig och börjar tala. De stå där tysta och försagda, uppfyllda av fruktan. Och så få de höra ord, som äro så förfärliga, att de ej kunna tro dem. Skall deras vän och mästare komma i dessa människors händer? Skall han, den mäktige, vars ord stillat stormar och väckt liv i döda, skall han bindas av råa händer? Han, som endast gjort gott, som vandrat långa vägar i solhettan för att skynda till sjuka, skall han lönas med döden? Inte kan det vara möjligt!

Men Jesu ord komma så lugna och allvarliga. "De skola begabba honom och bespotta honom och gissla honom och döda honom", säger han om sig själv. Men de kunna ej tro det. Och de höra

ej hans sista ord: "Men tre dagar där-
efter skall han uppstå igen."

Så fortsätter Jesus vandringen och lärjungarna följa efter honom bävande.

Vi ha så ofta hört detta om Jesu lidande, att vi nästan tycka att lärjungarna voro bra enfaldiga, som ej kunde tro, vad Jesus sade. Men säkerligen hade vi själva varit lika oförståndiga som Petrus, när han sade: "Bevare dig Herren Gud, att något sådant skulle hända dig!"

Av ingen förstådd vandrar Jesus sin väg mot lidande och död. Han, den rene och gode, går ensam att kämpa för din och min eviga lycka. Vilken kärlek! Han glömmer sig själv, när han går att offra sig för andra. Är han ej modig, tycker du?

"Han dog för mig", sade en gosse, som blivit räddad från att drunkna och räddaren sjönk i vågorna. Vi må också säga oss själva: "Jesus dog för mig." Om någon hade räddat dig från en säker död, hur skulle du ej tänka på honom! Tänka vi på Jesus? Vilja vi giva honom våra hjärtan? Glöm aldrig detta: "Han dog för dig!"
V. Wikholm.

Forts.

Vad månen såg

"Se så," sade Brita-Lena, när bönen var slutad, "nu ropar vi alla på en gång — hal-lå!"

"Ett två tre — hal-lå!"

Ljudet av de späda, skälvande barnarösterna liksom kvävdes i dimman. Åter ropade de med flera minuters mellanrum och lyssnade ivrigt. En och annan gång förekom det dem, som om de skulle få svar, men från vilket håll var omöjligt att säga.

"Vi måste ta i ring och röra på oss, så att vi kan hålla oss varma," befallde Brita-Lena igen, "och så ska vi sjunga". Hon hade nyss lärt sig en sång av moster Anna, och den rann henne nu i minnet:

*"Du lilla skara, som är på resa
igenom öknen till himmelen.*

*Ack, frukta icke, hur allt sig vänder,
du snart får skåda Jerusalem."*

Huru tiden smög framåt för de stackars små barnen på isen under natten och för de förtvivlade föräldrarna på land, som voro alldeles förhindrade från att kunna komma dem till hjälp, det är omöjligt att kunna skildra. Alla de ångestfulla böner — alla de stora löften, som funno väg upp till den barmhärtige och nådige Gudens tron under dessa svåra timmar, det glömmes aldrig varken av föräldrar eller barn.

Då sången tystnat ute på isen, och den präktiga Brita-Lena icke längre — trots en uthållighet, som långt översteg vad man kunde vänta av ett barn — kunde hålla barnskaran på benen utan de dig-

nade av trötthet, hunger och köld, då — rullade dimslöjan långsamt åt sidan. Och se, vilket under! Det var icke längre den röda, hotande månen, utan *solen*, den välsignade solen, symbolen av Guds eviga kärlek, som i glans och majestät steg upp över åsen och lyste rakt in i barnens trötta ögon och väckte dem fullständigt, där de yrvakna kröpo omkring på isen. Ännu ljud i deras öron sången:

"Du snart får skåda Jerusalem."

Var detta Jerusalem Voro de komna till den nya jorden? —

Så småningom kommo de till besinning och upptäckte till sin stora förskräckelse, att isen under natten gått itu, och att de nu befunno sig på ett stort isflak. —

Medan de stodo där stumma och betagna av förfäran, hördes ett plaskande i vattnet bakom dem, och tjutande av glädje kravlade sig "Lustig" upp ur dju-

pet och störtade fram till Olle, som han i förtjusning knuffade omkull, svag och frusen som gossen var.

Lustig var det första budskap, som nådde barnen från land, men snart blev det flera. Det kom båtar, fulla av folk. Gråt och högljutt tack till Gud fyllde luften.

Flera av barnen blevo allvarsamt sjuka. De gingo dock alla igenom utom Brita-Lena. Hon gav sig ingen ro, förrän hon var viss att alla hennes synder voro utplånade, och så gick hon med glädje att — "skåda Jerusalem".

Kanske ber hon nu för alla sina små kamrater, att de måtte bli goda och lydiga barn, som aldrig svika sina föräldrars och lärares tillit. Då gagna de först sig själva genom att bli lyckliga människor här i deras jordiska fädernesland och en gång evigt lyckliga i "det nya Jerusalem."

Från norskan. Ur Magne.

Florence Nightingale.

Ett 100-årsminne.

Av Ester Gauffin.

Tunga äro de vägar, som människorna hava att vandra på jorden. Ökenstigar, träskstigar, fjällstigar. Varför får så mycken sorg gå ostörd, tills den förirrar sig i öknen eller sjunker i träsket eller stupar på fjället? Var äro de små blomsterplockerskorna, var äro de små sago-prinsessorna, ur vilkas spår rosor växa, var äro de, som skola strö blommor över de tunga vägarna." (Selma Lagerlöf.)

Med glädje och stolthet firade England förra året minnet av en av sina ädlaste döttrar, en av dem, som strött blommor över tunga livsvägar och så gjort sig förtjänt av ett helt folks tacksamhet.

Florence Nightingale (utt. Najtingäl) föddes den 12 maj 1820 i Villa Colombaia invid Florens, där hennes föräldrar tillfälligtvis uppehöll sig.

Efter Florens, blommornas stad, blev också den lilla engelska flickan uppkallad, och hon bevarade hela livet igenom

FLORENCE NIGHTINGALE.

Hemlös.

Utan hem, utan mor eller far,
utan skydd, utan hägn och försvar,
som ett spån i de virvlande vatten,
som en vingskjuten sparv utan bo,
så hon aldrig får vila och ro,
knappt ett läger hon finner för natten!

Det är tungt vara hemlös och arm,
ej få vila vid moderlig barm,
och få tröst, när man gråter och klagar,
det är svårt ej till far kunna gå,
att man ledning och råd måtte få
uti brydsamma stunder och dagar!

Stackars liten! Din sorgtunga blick
och ditt svärmod i sinnet du fick,
när med hårdhet och köld du blev motad,
och den skräcken, som bor i din själ
och din rädsla, förstår jag så väl,
hur den växte, var gång du blev hotad!

Kanske skulle man dock inom kort
kunna jaga allt tungsinne bort,
om ett hem man åt dig ville giva!
Kanske skulle din blick kunna le,
om man kärlek och hjälp ville ge,
kanske skulle ett solsken du bliva!

*Kanske skulle du fylla var vrå
i det hemmet med glädje, och så
skulle lyckan därinne få fäste,
kanske skulle din sång ljuda klar
både kulna och soliga där,
som när fågeln fått vila och näste!*

Ella.

en innerlig kärlek till blommorna, dessa naturens älskligaste barn.

Hon växte i sanning upp på livets solsida. Högt på en bergplata reste det ståtliga Lea Hurst (utt. Li Hörst) sina grönlädda murar, och genom de gotiska fönstrens blyinfattade rutor såg man ut över mjuka, skogklädda höjder, grönskande åkerfält och glittrande vatten. Hennes far var idealet av en engelsk godsägare, rik, bildad, berest. Han var en god man, som visste, att rikedom förpliktar, att man får mycket för att ge mycket. Som en fader vårdade han sig om sina underhavande och var angelägen om att också folkets barn skulle få lära läsa, skriva och räkna, något ovanligt den tiden. Han hade ock vunnit en värdig maka, som med fin bildning förenade en varm medkänsla med allt som led. Så blev Lea Hurst en tillflyktsort för fattiga och sjuka på flera mils omkrets.

I denna atmosfär av skönhet, bildning, gudsfruktan och människokärlek växte Florence och hennes syster Frances upp, och den satte för hela livet sin prägel på deras karaktär.

För den livliga Florence var dagen fylld av intressen. Hemma på den stora lantgården var det så många som behövde henne; den gamla gråa ponyn, som nu var uttjänt, skulle hon språka med och ge en sockerbit varje morgon, de små nyfödda lammen skulle matas och stallkattens graciösa ungar beundras. Och skogen var ju ett underland! Snart hade hon vänner även där. Sällan glömdes hon, när hon begav sig ut på ströv-tåg, att stoppa några nötter i fickan för att fresta de klarögda, putslystiga ekorrarna. Och när hon vände åter, hade hon famnen full av sippor och violer,

gullvivor och blåklockor, som skulle sprida glädje hos någon liten sjukling, som ej fick njuta av vårens fröjder i skog och mark.

Hennes dockor hade också lyckligtvis alla möjliga sjukdomar och krävde den ömmaste vård, och mer än en gång lade hon förband och spjalade deras armar och ben. En märkesdag i hennes liv blev det, då hon första gången lade ett "riktigt förband". Det gällde visserligen endast en stackars vallhund, som brutit sitt ben, men då hon knäböjde i landsvägsdammet och såg in i hans bedjande ögon, tändes i hennes hjärta en längtan, som sedan aldrig dog, en längtan att vara något för andra.

I arbetarnes små stugor blev hon snart en gärna sedd gäst. Man såg henne ofta rida ut på sin pony och vid stugörrarna lämna av pudding och gelé, frukt och blommor åt sjuklingarna. Värma, tacksamma blickar följde den käck lilla flickan på hennes färd. När man läser om barnet Florence Nightingale, påminnes man ovillkorligt om en vers ur Jeanna Oterdahls vackra dikt "En liten prinsessa":

*"Men hon har en famn att sträcka
mot allt det som lever på jord.
Hon har hundra klingande löjen
och tusen soliga ord.
Hon har de ömmaste händer
och de mildaste ögon blå,
och låsta, frysande hjärtan
för henne öppnade stå."*

Hennes far vakade sorgfälligt över sina döttrars uppfostran. Intet slarv tåldes i skolrummen på Lea Hurst och Embley Park (vinterhemmet). Florence visade tidigt en livlig intelligens och rika konstnärliga anlag. Hennes far un-

LEA HURST I ENGLAND.

dervisade själv sin dotter i latin, grekiska och matematik. I hans "skattkammare", det stora biblioteket, fann man ofta Florence i färd med att stifta bekantskap med allt det yppersta, som människoanden frambragt.

* *

*

Sund till kropp och själ, fylld av levande intresse för livet omkring sig och utrustad med en stor fond av kunskaper stod den unga Florence redo att träda ut i livet. Hon var som ett ädelt, färdigsträngt instrument. Vem skulle bringa strängarna att ljuda? Hurudan skulle hennes livs sång bli?

Ingen, som såg henne, kunde ana, att hon var "en lärd i stubb". Hon beskrives av sina samtida som en mycket täck uppenbarelse i sin stora, rosenprydda schäferhatt, sin luftiga musslinsklädning och vita silkesfichy. Snart blev hon också mycket uppburen inom sällskapslivet och presenterad vid hovet. Sin barndoms vänner glömde hon dock icke, och de sjuka och fattiga avgudade henne. Så gingo några år av stilla, idylliskt hemliv.

Efter hand började dock allvarliga frågor röra sig inom henne. Vad var meningen med hennes liv? Skulle hon

i likhet med de andra unga damerna på de närliggande herrgårdarna dela sin tid mellan sällskapsliv och socialt arbete bland de underhavande, eller var hon kallad till något annat? Hur skulle hon kunna göra största möjliga nytta och så betala sin skuld till det underbara, rika livet?

När hon kommit så långt i sina frågor, kom svaret. Till de sjukas tjänst skulle hon viga sitt liv, sjukvård skulle bli hennes *kall*, ej blott en sysselsättning på lediga stunder.

Detta var på denna tid en oerhörd tanke. Sjuksköterskor funnos nog, men de voro råa, obildade, oordentliga och begivna på dryckenskap. Ingen hederlig kvinna ville därför ägna sig åt detta kall. Detta förmådde dock icke avskräcka den fint bildade Florence Nightingale. Hon hade hört Guds kallelse och beredde sig att lyda, vad det än skulle kosta.

Utan att fråga efter vad andra sade, började hon energiskt arbeta på sin utbildning, villig att lära, varhelst tillfälle erbjöd sig. Då England i detta avseende ej hade mycket att ge, styrde hon kosan ut i världen. Nu kom hennes lysande språkbegåvning henne väl till pass; nu kände hon nyttan av att vara en rik mans dotter.

(Forts.)

Dalby söndagsskola.

Här kommer ännu en söndagsskola och ber att få frambara hjärtliga hälsningar till alla små söndagsskolkamrater i vårt kära fosterland.

Vår hembygd är Dalby socken i norra Värmland.

Till tidningen Barnvännen vilja vi dessutom framföra ett hjärtligt tack för allt vad vi där få läsa om barnens bästa vän Jesus Kristus samt för alla fina bilder och lärrika berättelser.

Lärarinnan.

Födelsedagstärnan.

En vacker sommardag i Augusti månad satt en vithårig, gammal herre i en av huvudstadens parker. Här brukade han sitta var förmiddag under hela sommaren och vila sig när vädret var vackert. Han hade varit sjuk och var vid dåligt humör, ty han tyckte egentligen icke, att livet var värt att leva. Han hade prövat alla de nöjen som kunde erhållas för penningar, ty sådana hade han tillräckligt.

Men han hade inga släktingar, i alla fall inga som han kände. Han hade vis-

serligen haft en syster, men hon var död för många år sedan. Hon hade varit gift med en fattig lärare, men den gamle herrn avskydde fattigdomen, så att han hade icke bekymrat sig om henne, och nu hade han tillbragt många år på resor i utlandet.

Bäst han satt där i sina dystra tankar, kom en liten skara barn till den bänk, där han satt. De två äldsta flickorna, som väl kunde vara omkring åtta och tio år, ledde mellan sig en tvåårig pys och pratade glatt med honom och skrat-

tade åt hans något osäkra steg. De två andra var en liten gosse och en liten flicka.

De liknade varandra allesammans — de voro ljusa och blåögda och hade runda, rosiga kinder.

"Får vi sitta här?" sade den äldsta av flickorna och neg för den gamle herrn, i det hon pekade på den långa bänken, där det var god plats för dem alla.

"Hm, ja, om ni kan hålla er stilla", svarade han buttert. Den bänken betraktade han egentligen som sin egen, ty ingen brukade ha lust att sätta sig på den, när han satt där med sin vresiga uppsyn.

Barnen trängde sig tätt tillsammans så långt från honom som möjligt. De började snart att viskande prata, och när de små hotade att bli för högröstade, tystade de små flickorna dem.

Plötsligt urbrast gossen: "Tårta, nej, vad säger du?"

"Tyst, tyst, det är ju inte alls säkert, och för resten är det två veckor dit ännu."

Men de andra små hade hört hans utrop, och de upprepade förtjusta: "Tårta, tårta!"

Den gamle herrn kunde inte låta bli att lyssna till barnens småprat, och då han hörde med vilken glädje de upprepade ordet tårta, sade han halvt förargad:

"Men barn, sitt då inte och väsnas så där, för att ni ska ha tårta till middagen."

Alla huvudena vände sig som på kommando om till honom, och fem par stora, förvånade ögon stirrade på honom.

"Inte ska vi ha tårta till middagen", kom det till slut från gossen.

"Tyst Konrad!" förmanade stora syster.

"Heter du Konrad, så har vi två samma namn, sade den gamle herrn och såg litet mildare på honom. "Vad heter du mer än Konrad?"

"Reinhard", svarade Konrad.

Den gamle herrn ryckte till. Ett ögonblick stirrade han förvånad på honom; men så låtsade han om ingenting och fortfor:

"Så, så — och ni tycker så mycket om tårta allesammans?"

"Ja, men vi ska inte ha den förrän på min födelsedag, och det är inte riktigt säkert att vi få den då heller", svarade Konrad.

"Varför är det inte riktigt säkert?" frågade den främmande, och kunde inte låta bli att le åt det allvar, varmed de talade om en stackars tårta.

"För att inte mor vet, om hon får så mycket pengar", sade en av flickorna.

"Kostar då en tårta så mycket pengar?" frågade den gamle herrn mycket allvarsamt.

"Ja, det gör den visst; det skall vara grädde till den också, förklarade Konrad.

"Åh, skall det vara grädde till den också? Ja, det var en annan sak."

Plötsligt kom ett moln för solen, och den gamle herrn reste sig upp.

"Det blir visst regn", sade han, "det är bäst ni går hem innan det börjar. Var bor ni?"

Forts.

Bibelläsning.

Veckan 7—13 febr. 1921.

M. 7. Mark. 8: 34—38. *Jesu efterföljelse.*

T. 8. v. 34. Att följa Jesus är att ofta försaka och lida.

O. 9. v. 35. Vilja vi vinna livet, må vi tjäna villigt.

T. 10. v. 36. Om man ej följer Jesus, så förlorar man sin själ, man kan ej glädjas längre.

F. 11. v. 37. Men om vi förlora vår själ, bli vi fattiga och olyckliga.

L. 12. v. 38. Må vi ej blygas för Jesus, ty om vi följa honom, skall han ära oss.

S. 13. Minnesversen: 1 Petr. 2: 21.